

Sygn. akt: I C 383/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Wołujewicz
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej „(...)” w C.

przeciwko E. O. (1)

o zapłatę

- zasądza od pozwanej E. O. (1) na rzecz powoda Wspólnoty Mieszkaniowej „(...)” w C. kwotę 8.542,96zł (osiem tysięcy pięćset czterdzieści dwa złote dziewięćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 24 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie – z tymi odsetkami;
- w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- zasądza od pozwanej E. O. (1) na rzecz powoda Wspólnoty Mieszkaniowej „(...)” w C. kwotę 2.258,00zł (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 383/17

UZASADNIENIE

Powódka Wspólnota Mieszkaniowa (...) w C. wniosła przeciwko E. O. (1) pozew o zapłatę kwoty 8.818,96 zł. W uzasadnieniu wskazała, że pozwana jest właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w C. przy ul. (...), a z tytułu nieregulowania przez nią opłat związanych z użytkowaniem przedmiotowego lokalu w okresie od stycznia 2015 r. do marca 2017 r., powstała zaległość w wysokości 7.940,69 zł. Pomimo wezwania do dobrowolnego uregulowania ww. należność nie została uregulowana. Powódka wskazała również, że na dochodzone pozwem roszczenie składają się także odsetki wyliczone na dzień 31.12.2016 r. w wysokości 602,27 zł. oraz podatek VAT w kwocie 276 zł., należny

pełnomocnikowi powoda od kosztów zastępstwa prawnego liczonego od stawki minimalnej przy wartości przedmiotu sporu wynoszącej 8.542,96 zł. (1200x23%) Wyjaśniono, że uchwałą nr 5/2012 Wspólnota Mieszkaniowa zdecydowała o obciążeniu dłużników wszelkimi kosztami związanymi z dochodzeniem należności za lokale mieszkalne. W oparciu o treść powyższej uchwały żądanie zasądzenia od pozwanej kwoty podatku Vat od kosztów zastępstwa prawnego należnych pełnomocnikowi powoda jest – zdaniem strony – w pełni uzasadnione.

Pozwana E. O. (1) nie złożyła odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiała się na rozprawie wyznaczonej na dzień 28 czerwca 2017 roku, nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień oraz nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 28 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym powództwo ponad kwotę 8542,96 zł. oddalił.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana E. O. (1) jest właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w C. przy ul. (...).

bezsporne, ponadto dowód: umowa k. 4 -6

Pozwana w okresie od stycznia 2015 r. do marca 2017 r. nie regulowała opłat związanych z użytkowaniem przedmiotowego lokalu, w związku z czym powstała na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w C. zaległość w wysokości 7.940,69 zł. Odsetki od powyższej kwoty na dzień 31 grudnia 2016 r. wyniosły 602,27 zł. Pomimo wezwania do dobrowolnego uregulowania należności pozwana jej nie uiściła.

bezsporne, wezwanie k. 9,10

W dniu 19 marca 2017 r. powodowa wspólnota podjęła uchwałę nr 5/2012 w której zdecydowała o obciążeniu dłużników wszelkimi kosztami związanymi z dochodzeniem należności, a poniesionymi przez Wspólnotę.

bezsporne ponadto uchwała k. 11

Sąd zważył co następuje:

Stosownie do przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. W przypadku stwierdzenia braku podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, Sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy, w szczególności na tle innych twierdzeń powoda. Takie ujęcie nie oznacza, że sąd nie może powziąć wątpliwości co do twierdzeń powoda w świetle faktów powszechnie znanych albo znanych sądowi z urzędu.

W niniejszej sprawie roszczenie powódki nie zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Zaznaczyć należy, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

W niniejszej sprawie bezspornym był fakt ciężących na pozwanej zaległościach finansowych dotyczących opłat za okres od stycznia 2015 r. do marca 2017 r. związanych z użytkowaniem lokalu, stanowiącego jej własność. Zasadność roszczenia w zakresie dochodzonych należności z tytułu odsetek wynika z treści art. 481 k.c. Okoliczności powyższe nie zostały przez pozwaną zakwestionowane i a ich zasadność nie budziła wątpliwości Sądu. Jednakże w ocenie Sądu twierdzenia powódki o zasadności roszczenia ponad kwotę 8542,96 zł. i brak materiału dowodowego na powyższą okoliczność, budzi w ocenie Sądu uzasadnione wątpliwości. Nadmienić należy, że powódka przedstawiła tylko uchwałę o obciążeniu dłużników wszelkimi kosztami związanymi z dochodzeniem należności, a poniesionymi przez Wspólnotę.

Z powyższego wynika, że zastrzeżenia Sądu wzbudziła należność dotycząca kwoty 276 zł. stanowiąca podatek VAT należny pełnomocnikowi powoda od kosztów zastępstwa prawnego liczonych od stawki minimalnej przy wartości przedmiotu sporu wynoszącej 8.542,96 zł. Powódka powoływała się na uchwałę nr 5/2012, w której wspólnota mieszkaniowa zdecydowała o obciążeniu dłużników wszelkimi kosztami związanymi z dochodzeniem należności za lokale mieszkalne. Sąd nie podzielił stanowiska strony powodowej co do zasadności roszczenia w tym zakresie.

W ocenie Sądu brak jest podstawy prawnej aby zasądzić od pozwanej ww. podatek vat. Uwzględnienie powyższego roszczenia prowadziłoby do obejścia przepisów art.98 k.p.c. jak i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804). Brak też dowodów aby Wspólnota taką należność uiściła.+

Nadmienić należy, że o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c, biorąc pod uwagę, że powód przegrał w nieznacznej tylko części swojego żądania. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Wobec powyższego skoro powódka reprezentowana była w toku niniejszego postępowania przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, zasadnym było zasądzić od pozwanej jako strony przegrywającej, opłatę od pozwu w wysokości 441 zł. oraz wynagrodzenie dla zawodowego pełnomocnika w wysokości 1.800,00 złotych zgodnie z § 6 pkt 4 ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych, wg stawek obowiązujących w dniu wniesienia pozwu w niniejszej sprawie oraz kwotę 17,00 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Sąd pominął podatek vat, gdyż zgodnie z ww. przepisem stawki te nie są powiększane o stawkę podatku vat, tak jak to ma miejsce w § 4 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1715). Jak powyżej wskazano ustawodawca wyraźnie określił kiedy przyznana opłata podwyższa się o podatek VAT. Zgodnie z powyższym przepisem koszty są powiększane o stawkę ww. podatku jedynie w wypadku działania pełnomocnika z urzędu, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

W związku z powyższym roszczenie powódki w zakresie przedmiotowego podatku Vat nie zasługiwało na uwzględnienie i w tym zakresie Sąd powództwo oddalił.